ATLETISMULUI ȘCOLAR – PREOCUPAREA CUVENITĂ!

Alergarea, săritura și aruncarea sînt mișcări naturale, aflate la baza tuturor celorlalte sporturi. Dar, pentru obținerea performanțelor sportive, practicarea atletismului trebuie să înceapă la o vîrstă timpurie, iar școala este veriga principală. Insușirile native trebuie „lucrate" cu măiestrie de către profesorii de specialitate chiar de la prima lecție de educație fizică, pentru a se putea transforma în deprinderi corecte. Concomitent, se formează și calitățile fizice de bază necesare practicării altor ramuri de sport.

Rîndurile de față ne-au fost sugerate de constatările făcute pe teren, uneori în discordanță cu aceste adevăruri axiomatice. Am făcut sondaje în cîteva școli bucureștene, apoi am cerut părerea unor specialiști din atletismul nostru, ca și unor profesori de educație fizică (le redăm în continuare) în legătură cu modul în care este privit atletismul în școli. Explicațiile n-au întîrziat să apară...

NUMAI ÎN PLAN

Lecția de educație fizică cu clasa a VI-a, pe care profesoara MARIA TIMOFTE, de la Școala generală nr. 192 din Capitală, o preda nu de mult, trebuia să cuprindă alergări de viteză și un joc („mingea la căpitan"). La oră, însă, profesoara era înconjurată de cîțiva copii cu care discuta, în timp ce restul clasei (băieții) jucau „mini-fotbal". Iată explicația profesoarei: **„M-au rugat să-i las să joace fotbal în această oră, deoarece și-au făcut rost de o minge".** Atletismul este, deci, evident neglijat...

Deși ni s-a spus că au fost pregătiți copiii pentru campionatele școlare, am aflat că ei nu au participat la etapa raională din cauză că organizatorii nu au anunțat data desfășurării concursurilor. Așa o fi, dar dacă în programa de învățămînt este prevăzută predarea atletismului și în realitate se face cu totul altceva, se mai poate da vina pe alții? Nu cumva în orele de activități sportive jocurile dețin de regulă exclusivitatea? E drept, ele cer mai puțină osteneală din partea profesorilor...

INEXISTENT

La Școala generală nr. 172 nu s-a terminat... iarna. Orele de educație fizică se desfășoară într-un hol din care se intră în 6–7 săli de clasă. Locul este necorespunzător, în plus fiind stînjenite și celelalte lecții. Știți de ce nu se lucrează afară? Curtea școlii — în care se aflau o groapă de sărituri, un teren de baschet, unul de volei, precum și o pistă de alergări — a fost „invadată" de cărămizile construcțiilor care se fac în apropiere. S-a săpat și un șanț pentru o conductă! Ca să nu mai vorbim despre macaraua care ridică materiale de construcții și care uneori scapă cărămizile chiar în curte, punînd în pericol integritatea corporală a elevilor! În această situație profesorii de educație fizică nu-și pot îndeplini sarcinile. Școala fiind departe de o eventual accesibilă bază sportivă, elevii nu-și desfășoară nici orele de activități sportive.

Direcțiunea școlii s-a resemnat cu această situație...

ATLETISMUL – BAZA SELECȚIEI

La Liceul nr. 6 are loc o bogată activitate sportivă, oglindită și în numărul mare de elevi care fac sport de performanță la clubul Rapid și la Clubul sportiv școlar. Dintre aceștia îi cităm pe atleții **P. Vintileanu** (disc), **Elisabeta Ursac** (lungime, greutate), **A. Hofman** (greutate, garduri), **Maria Găescu** (înălțime), **A. Moldovan** (sprint). La campionatele școlare, echipele de gimnastică, de volei și de handbal au ocupat locuri fruntașe în etapa pe raion, iar numeroși elevi ai acestui liceu sînt componenți de bază ai echipelor școlilor sportive. După cum arăta profesorul FLORIN JIPA, în liceu sînt mulți sportivi clasificați. **„Aceste rezultate** — spunea interlocutorul nostru — **sînt urmarea deosebitei atenții de care se bucură ATLETISMUL, în cadrul lecțiilor de educație fizică, din partea tuturor profesorilor. El stă la baza pregătirii tuturor sportivilor. De aceea, noi acordăm prioritate organizării concursurilor de selecție, la care chemăm întregul efectiv al claselor a IX-a — noii veniți în liceu — pentru a vedea aptitudinile fiecărui elev. Au devenit tradiționale concursurile de selecție în alergările de viteză, săritura în lungime și în înălțime, aruncări, deoarece ele ne pot da o imagine completă asupra posibilităților și perspectivelor pe care le au copiii. Pe baza acestor concursuri selecționăm și elemente pentru jocurile sportive".**

De adevărul acestor afirmații ne-am convins asistînd la lecția cu clasa a X-a. Elementele de atletism (sprint, sărituri) au predominat, iar elevii au arătat, în totalitatea lor, o bună pregătire. A urmat un joc de handbal, în care calitățile atletice ale elevilor au fost puse din plin în valoare.

ATLETISMUL NU ESTE... AGREAT?

„În general, atletismul — ne spunea prof. N. VIZITIU de la Școala nr. 178 — **este, la început, un sport mai puțin agreat de către elevi. De aceea, în școala noastră profesorii de educație fizică se străduiesc prin toate mijloacele să atragă elevii spre practicarea lui. Astfel, LUMINIȚEI KELEMAN nu-i plăcea atletismul, în schimb o pasionau jocurile sportive. Observînd la ore că are o rezistență generală mai bună decît colegele ei, deci — eventual — perspective în alergările de semifond, i-am spus că la jocuri nu va da randament pînă ce nu-și va însuși bazele tehnice ale mișcărilor atletice. M-a ascultat și s-a... îndrăgostit de această ramură sportivă renunțînd la jocuri. Atletismul pare doar la prima vedere mai puțin pasionant decît jocurile. Totul este să-i atragi pe copii".**

Atît prof. N. VIZITIU cît și colega lui MARIA ZÎMBREȘTEANU depun o intensă activitate de depistare a elementelor de perspectivă, pe care le îndrumă spre secțiile cluburilor. Ei au organizat concursuri pe școală (unul pentru clasele V și VI, altul pentru VII și VIII), au observat elevii la lecții și au pregătit concurenți pentru campionatele școlare, unde au cîștigat locul I pe raion la fete și locul III la băieți. Interesant este și faptul că la început de an profesorii au întocmit fișe pentru fiecare elev, pe baza cîtorva probe de control. La sfîrșit de an se va mai face o verificare a progresului înregistrat de elevi.

★ ★ ★

Despre necesitatea practicării atletismului de către elevi, precum și despre pregătirea sportivilor de performanță încă de pe băncile școlii, am cerut și părerea unor specialiști.

„COPILĂRIA ATLETISMULUI"

Conf. univ. **ZENO DRAGOMIR: „Toți marii campioni au căpătat primele noțiuni despre atletism în școală. Deci, școala este antecamera obligatorie, aș spune, a sportului de performanță. De ce? Încă de la vîrsta de 7–8 ani copiii încep practicarea organizată a exercițiului fizic, sub îndrumarea competentă a specialistului. S-a demonstrat științific că vîrsta optimă pentru obținerea marilor performanțe este cuprinsă între 20 și 26 de ani. Dar pentru a realiza aceasta e nevoie ca pregătirea să înceapă cu cel puțin 8 ani mai devreme, în școală. Din păcate, nu întotdeauna profesorii de educație fizică manifestă pricepere și discernămînt în instruirea viitorilor atleți. Majoritatea cadrelor didactice sînt tentate să înscrie în concursuri sportivi care la vîrsta de 15, 16 sau 17 ani prezintă garanția unor „rezultate". Am avut și avem juniori buni. Ne întrecem de la egal la egal cu atleți din Polonia, Uniunea Sovietică sau Ungaria dar, o dată ajunși la seniorat, tinerii noștri nu mai obțin performanțele scontate, iar aceasta, zic eu, din cauza „lucrului" asemănător cu seniorii la o vîrstă cînd organismul nu este pregătit pentru a-l suporta. Este evidentă necesitatea pregătirii gradate, neforțate a sportivilor, în perioada pe care eu o numesc „COPILĂRIA ATLETISMULUI", adică predarea lui sub formă de joc, de destindere, la început. Apoi, după efectuarea unei pregătiri multilaterale (în această perioadă fiind indicată folosirea poliatloanelor, care dezvoltă foarte bine calitățile native) se poate trece la o specializare treptată.**

Există două aspecte legate de pregătirea nerațională a elevilor. Mulți profesori prezintă în concursuri atleți cu TEHNICA destul de bună, dar deficitari la capitolul „CALITĂȚI FIZICE". Nu este bine. Profesorii respectivi, în dorința de a obține repede performanțe, au pus accentul pe pregătirea tehnică, neglijînd aproape complet dezvoltarea calităților fizice care sînt indispensabile creării unui suport material solid, rezistent elevilor lor. Alții, dimpotrivă, urmăresc în instruire activitatea de dezvoltare în principal a CALITĂȚILOR FIZICE, neglijînd pregătirea TEHNICĂ. Și această concepție are inconvenientele ei. Se impune găsirea unui echilibru stabil între cele două extreme, pentru că neglijarea oricărei laturi a pregătirii va avea drept consecință obținerea unor performanțe sub nivelul posibilităților sau „de moment".

CONCURSUL – PRINCIPALA FORMĂ DE PRACTICARE A ATLETISMULUI

Prof. **GHEORGHE ZÎMBREȘTEANU**, antrenor federal, ne-a sesizat faptul că atletismul școlar se bucură de prea puțină atenție în ceea ce privește organizarea de concursuri. **„Privit în ansamblu, calendarul central competițional lasă impresia că totul este în ordine, dar realitatea este cu totul alta. Majoritatea elevilor sînt lipsiți de posibilitatea participării în concursuri, deoarece ele nu se organizează și pentru o masă cît mai mare de elevi. Soluții: 1. Organizarea (de către școli, cluburi sportive, comisii orășenești etc.) a unor concursuri interclase, interșcoli (pe localități și chiar interraionale), sau a unor concursuri de selecție pentru copii; 2. Să existe o mai atentă îndrumare a profesorilor de educație fizică în ceea ce privește obligativitatea introducerii elementelor de atletism în lecții. Se constată că în lecțiile de educație fizică predomină jocurile cu mingea în detrimentul sporturilor de bază (atletism, gimnastică). Profesorii sînt tentați să elimine partea... plictisitoare — atletismul — mai dificil de organizat, în favoarea unui joc care se întinde pe întreaga durată a lecției și care nu cere prea mult efort din partea lor. Trebuie să luptăm pentru eliminarea comodității profesorilor de educație fizică".**

OMUL SFINȚEȘTE LOCUL...

Una dintre explicațiile pe care mulți profesori de educație fizică le dau pentru a motiva slaba activitate atletică din școala respectivă — remarca prof. **VICTOR FIREA**, secretar general al Federației de atletism — **este aceea că au altă... specializare. Acest motiv nu stă în picioare. Atletismul este ramura sportivă cea mai accesibilă, atît pentru copii, cît și pentru... profesori. Este absurd să credem că un absolvent al Institutului de cultură fizică nu poate pregăti elevii la alergări, sărituri, aruncări — probe prevăzute de programa de învățămînt și deci obligatorii pentru toți profesorii, indiferent de specializare. Sînt nenumărate cazuri în care profesori cu o altă specializare au obținut rezultate remarcabile în atletism tocmai ca urmare a faptului că această ramură sportivă a constituit veriga principală a lecțiilor de educație fizică. Așadar, omul sfințește locul!"**

Iată cîteva păreri autorizate în ceea ce privește utilitatea practicării atletismului de către toți elevii încă de la primul contact cu școala. Din păcate, însă, multe cadre didactice de specialitate uită foarte repede, după absolvirea I.C.F., că ATLETISMUL STĂ — în general — LA BAZA TUTUROR SPORTURILOR. Sperăm că următoarele noastre raiduri ne vor da prilejul să cunoaștem cît mai mulți profesori care-și axează lecțiile de educație fizică pe multiplele și variatele elemente din atletism.

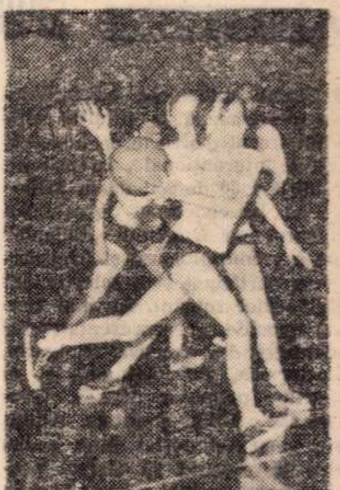
PAUL IOVAN
AUREL BREBEANU

PRIETEN DRAG AL CELOR TINERI

Din fragedа noastră copilărie, în anii de neuitat ai școlii și ai facultății, chiar și la vîrste înaintate, exercițiul fizic este prietenul nostru drag, al tuturor. Dezvoltă armonios pe cei mici, îi ajută pe toți să-și mențină și să-și întărească sănătatea, întîrziind sosirea bătrîneții. Iată imagini grăitoare și îmbietoare totodată — din gimnastica celor mai mici școlari, de la cursurile pentru învățarea înotului, din întrecerile de handbal și de baschet ale liceelor. Mișcarea, omniprezentă, e prietena tuturor...